

૩૩૫૩

અંબીકાસ્થ્યાન.

પ્રસિદ્ધ કરનાર

વરજભાઈ વાઘજીભાઈ પટેલ.

પ્રભાદ, બોધમાળા વિગરેના કર્તા.

તથા

મોતીભાઈ ભીખાભાઈ પટેલ.

શ્રી ભાદરણ.

અમદાવાદ

કારંભમાં “ગુજરાત ગેઝેટ પ્રેસ”માં

શંકયા છગનલાલ ગીરધરલાલે છાપ્યું.

સંવત્ર ૧૯૪૪ ... સન ૧૮૮૮.

કિંમત રૂ૦-૨-૦

અર્પણ પત્રિકા.

રા. રા. લક્ષ્મણરાવ રાવજી તાવડે.

ફાજદારસાહેબ.

હાલ મુ. વડનગર.

આપની અપાર ઉદાર બુદ્ધિથી તથા પ્રજા કલ્યાણ પર પ્રીતિથી સંપૂર્ણ રોહવડે આ પુસ્તક આપને અર્પણ કરું છું.

શાલ વિદૂકિતિત છંદ

જેણે બંધ કરી સહી સકળને, પાણી યમૂના જતી;
તેવો નાગજ નાથ વાઘધ ગયા, પાતાળ રાધાપતી;
કાળી નાગ પછી ક્યો વશ પ્રભુ! કીર્તી ઘણી મેળવી,
તેની માફક આપ કીર્તિ વધજો, જે જે ઘટે બોલવી ૧
સૂર્યે વ્યાકુળ માનવી ઝપટતે, તર્ષાધિ પીડાયરે.
લાહે લાહ શરીરમાં પ્રગટિ છે, તર્ષા ન વેઠાયરે,
પીધું વારિજ આવિ લક્ષ્મણકુવે, ઠંડી પડી લાહ જે
તેવું લક્ષ્મણરાવનું મન સદા, હે તું વિભૂ ઠારજે; ૨

રા. રા. બાળકૃષ્ણરાવ ગણેશ નાયબ ફાજદાર સાહેબ.

“બાદરણ” આપની ગુણુ ગ્રાહક બુદ્ધિથી આપનું
નામ પણ આ પુસ્તકની સાથે જોડવાને આ-
પનો આભારી કંતા આચા લે છે.

સુચના.

મારા આર્યભાઈઓ! પ્રથમ આ (બાદરણ) ગામથી એક ગાઉને છેટે પદમ પૂર કરી મોટું શહેર હતું; અને તેમાં રાક્ષસ લોકોની વસતી હતી, તે પૈકી ને શહેરમાં બદ્રાસૂર અને અધાસૂર કરી બે દૈત્ય બ્રાત માહા બળીયા હતા; અને તેમને માહાદેવજીનું એવું વરદાન હતું કે, તે બંને બ્રાત કોઈ પણ પુરુષથી કે દેવથી ન મરે,—હવે તે બંને બ્રાતે તમામ દેવ લોકોને હરાવ્યા. તેથી દેવ લોકે ઉમાયની આરાધના કરી ત્યારે તેમાંથી બ્રેષ પ્રગટ થયાં કે—બદ્રાસૂરને મારવા ભદ્રકાળી; અને અધાસૂરને મારવા અંબાજી પછી બંને માતાઓ પદમપુરમાં આવ્યાં. આ વખત અધાસૂર ભોંયમાં ખાડ ખોદીને રહેતો હતો, ત્યાં અંબાજીએ જઈ તેને મારી હરાવ્યો. અને ભદ્રકાળીએ ભદ્રાસૂરને મારી હરાવ્યો. તેથી તમામ દેવ લોક ખુશી થઈ ઈંદ્ર સહિત આવી બંને માતાઓની સ્થાપના જ્યાં જ્યાં દૈત્ય મારેલા ત્યાં આગળ કરી.

અધાસૂરને અંબાજીએ ખાડમાં હણ્યો હતો તેથી આજ સુધી લોક તેને ખાડદેવી કહેતા હતા, પરંતુ ખરું નામતો અંબાજી છે.

હવે તેને કેટલાક જુગ વિલા એટલે પદમપૂર શહેર ભાગી જઈ અને ભદ્રકાળી પાસે સંવત ૧૨૩૨ ના વૈશાખ સુદી ૧૧ ને વાર રવેઉ હસ્ત નક્ષત્રમાં અને મધ્યાને એક ગામ વસ્યું. તેનું નામ ભદ્રપુર હતું, પણ અપભ્રંશ શબ્દ

ભાદરણ થઇ જવાથી આજે લોક ભાદરણ કહે છે.

ભાદરણ ગામ વસે આજે લગભગ ૭૧૨ વરસ થવા આવ્યાં ત્યાં સુધી કોઈને પણ અંબાજી માતાની ખબર નહોતી, તેમ વૃધ પરંપરા પણ કોઈ કહેનાર નહોતું. તે પૈકી મજકુર ગામનો એક મયારામ નામે ઔદીચ ટોળકીયો બ્રાહ્મણ માહા લોભી હતો તેણે અંબાજી માતાની કે જે લોક ખાડ દેવી કહે છે તે જોઈ અને ધનની લાલચે તે જગો ખોદી જોઈ પણ માંહેથી ધનતો ન નીકળ્યું પણ અંબાજી માતાની એક પૂરાતની મૂરતી જડી આવી.

તે મયારામ બ્રાહ્મણે એવું નીયમ લીધું કે એ માતાની સ્થાપના જ્યારે થાય ત્યારે પંચકેશ ઉતરાવવા. આવું નીયમ લીધે લગભગ એક વરસ થયું ત્યારે તેણે અત્રેના ફોજદારસાહેબ—લક્ષ્મણરાવરાવજી તાવડે રહેવાસી મોજે વાડા પૂરણ તાલુકે દેવગઢ જીલ્લે રતનાગીરી એઓને અરજ કરવાથી તેમણે સ્થાપન કરવા પોતે હા કહી અને સંવત—૧૯૪૪ ના માગશર સુ. ૧૫ નું મહુરત નીરધારી તેને જોઈતી તમામ વસ્તુઓ સંપાદન કરી.

તેઓ સાહેબે માજીને માટે કેટલીક જાણસો, લૂગડાં વિગરે પોતાના પદરના પૈસા ખરચી કરાવ્યું.

જ્યારે માગશર સુ-૧૩ આવી ત્યારે બ્રાહ્મણ વરણ કરાવ્યું અને સુ ૧૪ ને મંગળવારને દિવસે માજીનો વર-ઘોડો ગામમાં ઘણી ધામધુમથી લઇ ગયા કે જે વખત આજી સુખપાલમાં ખીરાબ્યાં હતાં અને બ્રાહ્મણ ચમર ફરતા હતા. વળી આગળ છડીદાર ઘોડે અશ્વાર થઇ નક્કી

પોકરતા હતા. અને તે અગાડી મોટા મોટા લોકો પણ સાથે હતા (લક્ષ્મણરાવ સહિત) તે આમળ-છત્રેણ અને ભાત ભાતનાં વાહન એવી તરેહથી વાગતાં હતાં કે:-

મનહર.

અંબાજીનો વરધોડો, ચડ્યો દીન કુંજવાર,
તેહ તણી શોભા કહું, પ્રિય તમે સજ્જનો;
માણ બેઠાં સુખપાલ, મુલાલ ઉડેછે લાલ,
મયારામ પંખો કરે, આપતો પ્રમાણનો.
હોલ, ડંકો, તાસાં આગે, ધમધમ ધમ વાગે.
પીપીપીપી, પીપી, વાગે, નકડી તમે આજુજો
ખંડુકોતો મડાધડ, ફડાફડ ફટ ફૂટે
આગે આલે સ્વારપાળા, ધીમે ધીમે જાણુજો.

આવી તરેહની ધામ ધૂમથી માતાજીનો વરધોડો મા-મમાં આવ્યો, અને પ્રથમ લક્ષ્મણરાવને ઘેર અંબાજીની પૂજા થઈ. પછી તે દિવસે બદરકાળીમાતાનો આજ્ઞા વર-સનો મોટો જીસાહ હતો તેથી અંબાજીનો વરધોડો તેણી-મમ ભઈ જતા હતા, તેટલામાં બધાં અગાડી “વૈકુંઠ અ-કલુ” કહે છે ત્યાં સુખપાલ મમ ત્યારે સુખપાલનાં પ્રથમ જોડે ભાર હતો તેથી જમણે થયો એમ બોધ લોકોનું કહેવું થયું હતું. તેનું કારણ માત્ર એટલું જ કે, -આપડે ઘેર કોઈ પણ પદાર્થો મળવા આવે ત્યારે બારણા લગી સામા જઈ તેડી કાઢીએ છીએ તેવી રીતેજ અંબાજીને તેડવા માટે સામાં બદરકાળીમા પધાર્યાં. પછી બદરકાળી મા-તાને સ્થળે અંબાજી મયાં ત્યારે ભાર થાણુસે ઉચકી હેઠ-

ળ પધાર્થી. અને લઈજતી વખત શક્ત બેજ માણસની જરૂર પડી. આહા ? !! આ કેવી આશ્ચર્યની વાત ? !! તે દિન શક્ત એટલેજ ઉત્સાહ થયો હતો. અને સુદી-૧૫ ને વાર ખુધવારે.

માછની સ્થાપનાનો મૂકરર કરેલો દિવસ તેજ હતો તેથી તે દિવસે વેદ પ્રમાણે ને પોતાના સ્થાનકમાં પધરાવી હોમ કરવામાં આવ્યો હતો. તે વખત.

હાહરો.

બ્રાહ્મણને દાન આપ્યું, મનમાં લાવી ભાવ;

ઉદાર જીવ દેખાડીઓ, પોતે લક્ષમણરાવ. ૧

એ પ્રમાણે હોમ વિગરેની પૂર્ણાહુતી થઈ રહ્યા કેડે બ્રાહ્મણ મયારામના રાખેલા પંચ કેશ ઉતરાવરાવી મયારામને લક્ષમણરાવે લૂગડાંનો જોટો અને પાધડીનો શીરજાવ કરવામાં આવ્યો હતો.

પછી સાંજરે પોતે કંકોત્રીઓ લખી પોતાના તેડાવેલા મિત્ર મંડળને અને બ્રાહ્મણોને ભોજન કરાવ્યું હતું.

પછી પોતે ત્યાં અગાડી એટલામાં પ્રરતો કંઈ કૂવો નહીં હોવાથી કૂવો પણ કરાવ્યો છે કે લોક જોને “લક્ષમણકૂવો” કહે છે. હજી વળી પોતે ધર્મશાળા વિગરે કરવાની ઘણીજ ઉત્કંઠા ધરાવતા હતા તેટલામાં તેમની બદલીની દીલગીરીની વાત સાંભળી છે.!!

ફોજદાર સાહેબ પોતે પરવતની છે છતાં ધર્મ અને કલ્યાણાર્થે કેટલા મન્યા રહે છે તે એક દ્રષ્ટાંત રાખવા જેવું છે—તથાસ્તુ. સદર જૂકનાં ગ્રાહક કરવામાં પા. ઉમેદભાઈ ત્રીકમભાઈએ અમને કેટલીક મદદ કરી છે તેમનો હું આભારી છું.—

મુ. બાદરણ. } આપનો સ્વદેશખંધુ.
સુપીરીયર વર્ના. રકુલ } વરજભાઈ વાધજભાઈ પટેલ.
તા. ૨૨-૧-૮૮ } આસી. માસ્તર વર્ના. રકુલ.

શ્રીમદઅંબિકાયૈનમઃ

મંગલાચરણઃ.

આદાયર્તુદસંસ્થિતામર્ગવતીમિદ્રાવતીમાવુકાદાગંતા-
સિકલૌયુગેવિધિવશાદ્ભક્તૈઃસદાસેવિતા ॥
વિપ્રૈર્ભક્તજનૈશ્ચભાવનૈપુનૈઃસંપ્રાર્થિતાનિત્યદાસામાં
પાતુસદાનિરસ્તાકુહકાશ્રીરાજરાજેશ્વરી. ॥ ૧ ॥
સંવદ્ધિકમભૂપતૌકુનવભેવેદાધ્વિમાર્ગોસિતેસૌમ્યેપુર્ણ
તિથૌચમધ્યદિવસેબ્રાહ્મેસુસંસ્થાપિતા ॥
શ્રીમદ્ભાસ્મિન્નરાવભાવનિપુણાત્શ્રીમન્મહાવીરકાં
સંસ્થાપ્યૈધિયાસમસ્તમચલંરાજ્યંસદાપ્રાપ્નુયાત્ ॥૨॥

ભુજંગીછંદઃ.

નમુંભાત અંબા નમુંભાત અંબા,

મહાદુઃખ કાપે સદા જગદંબા.

કરૂં વીનતી ધીરથી દુઃખ ટાળી,

કૃપાળી દયાળી ભજે ભદ્રકાળી.

૧

દેવી દાનવીએ મહાદુઃખ દીધું,

તારે તેને મારી રૂધીર પાણુ કીધું.

માર્યાચંદ, મુંડ માર્યા મહીશ કાળી,

કૃપાળી દયાળી ભજે ભદ્રકાળી.

૨

કરૂં વીનતી માત અંબા તમારી,

ન જાણું પુરાણે ભલી માત તારી.

એવો ખૂંડ છું માત ભેળે ઉમારી,
 કૃપાળી દયાળી ભળે ભદ્રકાળી. ૩
 હુંતો વ્રજલાલ તમારોજ જાણો,
 કરું વીનતી ધીરથી મન આણો;
 હણો દુઃખ આપેજ અત્યંત આરી,
 કૃપાળી દયાળી ભળે ભદ્રકાળી. ૪

હવે છું કહું માત કીર્તી તમારી,
 કરો સાંચ અંબા સદા દુઃખહારી.
 વસ્ત્રાં આપ દેવી સદા ટેવ તેવી,
 નમું માત અંબા સદા ખાડ દેવી. ૫
 સંવત્ વીક્રમે ઓગણીને ચુંદાળી,
 થાપ્યાં માત અંબા સદા સુખકારી.
 તિથી પૂર્ણિમા માઝીરે થાપી દેવી,
 નમું માત અંબા સદા ખાડ દેવી. ૬
 હવે છું કહું થાપનરો વિચારી,
 મોટા રાવ લક્ષ્મણુ તે કારભારી.
 કીધું કામ મોટું સદા હામ લેવી,
 નમું માત મોટું અંબા સદા ખાડ દેવી. ૭
 કહે વ્રજલાલ સૂણો માત મોટાં,
 હરો દુઃખ દારિદ્રને કર્મ ખોટાં.
 આપો રાજ લક્ષ્મી હરો દુઃખ દેવી,
 નમું માત અંબા સદા ખાડ દેવી. ૮

વરોડા હાઈસ્કુલના સ્કૉલર. મટ. મળીશંકર

હરગોવિંદ કૃત.

અથ શ્રી મદંબિકા પુરાણમ્.

સ્વેચ્છાનુસારેણયથાસમસ્તા

સૃષ્ટિઃકૃતાયાડસ્તિત્રપાલયિત્રી ।

પૃથ્વાતિયાકાલવશાત્સમસ્તામ્

તાંશંભુયુક્ત્કાંમળતોસ્મિપ્રીત્યા ॥ ૧ ॥

જેણે સ્વમચ્છાધિ રચીછ સૃષ્ટી,

પોષેછ તેને સમરાખિ દ્રષ્ટી;

આપેલ દાવે લઇ લેછ જેવી,

વંદૂ હું તેવી શિવયુક્ત દેવી.

एकदानारदं दृष्ट्वप्रच्छाजो वेदखलु ।

किंम्लनं ते मुखं पुत्रं दुःखं किं त्वयि वर्तते ॥ २ ॥

નારદને જોઇ દિન એક, પૂછયું શ્રીપરિશ્રવ;

પડે શું દુઃખ સુતતને, ઊતર્યું કેમ મૂખતમ.

पित्रेति दृष्टो यबमाचतत्र

महामुनिस्त्वंभुविष्यदेव ।

लोकैःसमस्ताःखलुदुःखमाजः

कलौप्रभोदर्शयितास्तुपूज्यम् ॥ ૩ ॥

સારે મુનીનારદ શબ્દ જોયા,

પૃથ્વી પરે સૌજન દુઃખ ડાહ્યા;

તે તો ઋણો મૂળધિતા વિચારી,

આપો કૃષ્ણમાં ચિજપૂજ્ય સારી.

श्रुत्वावाक्यं शुभं तस्य ब्रह्मोवाच सुत शृणु ।

श्रीशमाशुतुर्गन्तव्यं संपूज्यं दर्शयिष्यति ॥ ४ ॥

शुद्धिवाक्यं शुभनारदतुं, अस्मा के शुद्धिमुत;

विष्णु पास आपणु नवुं, आपेयिज्ज अदभूत.

इति ह्यभौ गत्वा विष्णुं पच्छतुश्च तमुदा ।

सोकथयद्बुद्धो सम्यग् आनातियामतं प्रति ॥ ५ ॥

मेडु नल्लु विष्णु शुं गया, पुछयुं आनंदमय; ५

श्रीपति के शीवकने नवुं, माता येन संक्षय.

तपस्तपन्तं खलु शंकरं ते

गत्वा ह्यभाणि प्रभुरत्र सम्यक् ।

कृपाकटीक्षेण करोतु नो त्रं

कल्याणमेवेति विरूपनेत्रः ॥ ६ ॥

गया अथा ते शिवन्यां वसन्ता

कृष्टुं प्रभुने तप त्यां करंता;

त्रिनेत्रवाणा अभतुज पक्षे,

करोज्ज कल्याण कृपा कटाक्षे.

त्वमसि खलु पितानो देवसृष्टेः श्रमूलं

चरनचरपदार्थानां तथा कारणत्वं ।

तव खलु कृपयैव प्राप्यते भोक्षमत्र

जयजयजय देवत्यां प्रणामोस्तु नो वै ॥ ७ ॥

हरतुज अभ पीता, सुष्टि केरंज मूल,

यरअयर पदार्थो, कार्य तारां न भूल;

નક દિગ્ગજ યધા તે, તું વિના મોક્ષ પામે,
નમન કરી કહીએ, જે અમે ઠામઠામે. ૭

ઈતિતૈઃપ્રાર્થિતઃશંભુઃપ્રપચ્છકારણંતદા ।

દેવાઃકિમાગતાઃસર્વેકથયન્તુકૃપયાહિમે ॥ ૮ ॥

એમ સ્તુતિ કર્યાથી શંભુ, બોલ્યા મુખથી વાણુ;
આવવાનું કરણુ મને, કરો કૃપાથી બાણુ. ૮

તતોવૈનારદ્વસ્તત્રપ્રાંજલિસ્તંકથિતવાન્

જનાદૃઃખાન્વિતામુમ્યાંતેલ્યઃપૂજ્યાંહિયછતુ ॥ ૯ ॥

બોલ્યા નારદ કર જોડી લોક ભોગવે દુઃખ;
વસ્તુ આપો પુણ્ય એક જેથી પામે સુખ. ૯

દુઃખિતેષુમનુષ્યેષુહ્યસ્માકંદુઃસ્વકારણમ્ ।

માપસ્વકૃપયાતસ્માન્મુત્કદુઃસ્વાઃકથંચતે ॥ ૧૦ ॥

આપણને દુઃખ સમજવું, જો દુખી જાત મનુષ્ય;
કૃપા કરી મુજને કહો, શે થાય સુખીને ખુશ. ૧૦

તતઃક્ષણંશિવસ્તત્રકૃત્વામાનસઽત્થિતઃ ।

સ્મૃતંસ્મૃતમાભિધાયવિલલાપતતોહ્યસૌ ॥ ૧૦ ॥

દરમનક્ષણુ વિચારીયું, બોલ્યા આપો આપ;
સાંભર્યું સાંભર્યું મને, પછી માંડ્યો વિલાપ. ૧૧

હાહામયાસહપુરાલ્લુયાચબદ્ધા

હ્યર્થેનસાર્ધમિહવાગિવસાગતાઃ ।

· એકંવિહાયમાયિસાઽન્યશરીરમેવ

ધૃત્વાગતામુવિકદાહધુનાનસાત્ર ॥ ૧૨ ॥

(૧૨)

છે અર્થ નિસહ પહેલધિ, વાણિ જેમ,
ક્યાં છે સખંધ ધરતી, હુસુ દેવિ તેમ;
તે તોજ અન્યરૂપથી, ધરણી ગયાં છે,
હુંમાંહિ એક રૂપ તે હજી ત્યાં રહ્યાં છે. ૧૨

યૂયંચનંદનવનેતપસિપ્રમગ્નાઃ

વર્તધ્વમેવલુસાહ્યપિનામિતત્ત ।

આગમ્યામિષ્ટવચસાકથયેત્કદાપિ

તત્સ્યૈતદાલ્લુસુરાઃકથયન્તુંસર્વ ॥ ૧૩ ॥

બાઓજી નંદનવને, તમ દેવતાઓ,
સારી રીતે તપ વિષેજ નિમગ્ન થાઓ;
આવી મધુર વચને, કદિ બોલશે તે,
કેંજો ધિરેયિ સહજું, કંથવું હશે જે. ૧૩

इत्यादिष्टाः सुहाः सर्वेजग्मुर्वैनंदनवनं,

पद्मासनंततश्चक्रुर्निमग्नास्तपरिमुदा; ॥ ૧૪ ॥

શિવ આજ્ઞા શિરમાન્ય કરી, ગયા સુરનંદન વન;
તપમાંહિ નિમગ્ન થયા, વાળિને પદ્માસન. ૧૪

कियान्कालोव्यतीतोभूतेषांतपतांतथामुदा

भक्तानामयभंगायदेवीप्रादुरभून्तदा ॥ ૧૫ ॥

એમ ત્યાં વ્યતીત થયો, કાલ કેટલોક ઝટ;
ભક્તજનન દુઃખ ભાગવા, દેવી થયાં છે પ્રગટ. ૧૫

मानोस्तेजः समस्तमुचरजनस्वहंपादपद्मप्रवालं

रभेमंधेतथावैमृगपातिकाहिभेवात्रदेवाः कटिवै

શાંભુશ્રીવાસુવદનકમલંરાત્રિનાથંચપૂર્ણ

બ્રાંત્યાપસ્યંશ્વતસ્યાઃખલુજગજનિર્વાસુર્કિકેશપાસ ૧૬

ભાનુનું તેજ ભણે ચરણ નખ વિષે, પાદ ભણે પ્રવાહ;
રંભા રૂપીજ જાંઘા કટિ મૃગ પતિની, કે' જેવી રૂપાળી;
શ્રીવાતો શંખ ઘોળો વદન કમળ છે, ચંદ્ર ભણેજ પૂર્ણ;
બ્રાન્તીથી એમ દેવો નજરજ કરતા, અંગ દેવી તણાં લાં. ૧૬

અયોત્યાયસુરાસ્તસ્યૈનત્વામુપતિતાઃખલુ,

સ્તુતિચક્રુઃસમસ્તાસ્તદેવ્યાઆનંદસંયુતા. ॥ ૧૭ ॥

સૌ સુર ઊઠી લાંબા થઇ, કર્યું દેવિને નમન;

આનંદથી પછી બધા, કરવા મંડ્યા સ્તવન. ૧૭

જયહેત્વમસિમ્ભઠ્ઠિતિઃપુરુશ્ચપુરાહિતુકેવલરૂપમયી
લયપાલનસર્ગવિધૌતમસ્પાખલુસત્વગુણેમયુતારજસા,

જલમેવવૃત્તંબિજમત્રમુદાસચરાચરાધિશ્વમકારિતદા

જયહેમ્વસદાત્રિશહીરધરાશુભકારણમેવમહાજગતઃ ॥ ૧૮

જયહે તુજ છું પુરૂષ પૃથ્વી વળી પૂર્વ વિષે નિજ રૂપ મયી;
લયતો તમથી ગુણ સત્વચિયા લન સર્ગ કરેજ રજો ગુણથી;
જલ તેજ કરી મહિબીજ ધરતું સચરાચર જેથિ થયું સઘનું;
જયહે જયહે તણ રૂપ ધરા શુભ કારણ રૂપ વળી જગના. ૧૮

इत्येवंदितादेवैर्देव्युवाचतदामुदा,

ज्ञापयंतुदुःखं वो हं यतो नाशाय तस्याति ॥ १९ ॥

જેવું સ્તવન સુરે કર્યું તેમકે ખુશિભર

જણાવો સુર દુઃખ મને, નાશની કહૂ પેર ૧૯

उच्चुर्देवास्तरोसर्वेभुविलोकादुःखान्यिताः

कंतैः पूज्यं वदत्वम्बामुत्कल्लेशायथाचते ॥ २० ॥

પછિ દેવ સૌ વાણિવદે, જન દુષ્ટિ પૃથ્વીમાંય;
કહો સેવા કેનિ કરે, મા, કલેશ જાય ત્યાંય ૨૦

किनासाद्भवत्यत्रसर्वाजिज्ञासबोवयं ।

देवीततोयदद्देवाः शृणुध्वंकथयामिवो ॥ २१ ॥

આજ સુધી આપ ક્યાં હતાં, તે જાણ્યાની આશ;
દેવિ કે' દેવ શાંભળો, તેની ન મુકુ કયાસ. ૨૧

असत्ययभूम्यांरमणीयमेकं

वनंशुभंयत्रविशालवृक्षा

द्विजाअनेकाश्चतरुकोहरेषु

वसंतिनीडेषुनिजैश्चबालैः ॥ २२ ॥

અતી રૂઢુ છે વન એક ભૂવી,
વિશાળ વૃક્ષોજ રણાં છ આવી;
અનેક પક્ષી સહનીજ બચ્ચાં,
કયાં સુમાળા રહિયોત્રમાં ત્યાં. ૨૨

सरोवराणांजलमत्रमिष्टं

यवांकुरांश्चत्रमृगाहिलब्धु,

वनांतहांद्यांत्यतएवरम्य

वनस्थत्यागायरविरस्तिरक्तः ॥ २३ ॥

સરો વરે ત્યાં મિહુ વારિ પીવા,

(१५)

पशुंज आवे कुणु धास भावा;
भिन्नं वनोथी इडु त्यां जलुता,
थया जते त्यागथि सूर्य राता. २३

भूदेवयज्ञस्यहिधूमपूर्ण
वनंदिशांहस्तिमूहयुत्कं
मत्वात्रासिंहाःखलुयांततवै,
तपःप्रभावेनदयार्द्रदेहाः ॥ २४ ॥

भूदेव यज्ञे करि धूम पूर्ण,
दिशा तल्ला हाथि थियूक्त जल्ले;
वीर्यार लावी जलु सिंहा आवे,
ऊथी तपे तेज दयाणुं थाये. २४

अथैकदातस्यवनस्यसीमा
भागवसन्तावधमद्रदैत्यौ,
विचारयामासतुरत्रलोके
हताःसमस्त्राःखलुयौगिनोवै ॥ २५ ॥

हवे तहीं छे वनना रडीश,
सुनाम तेनां अधमद्र दैत्य;
जलुज ते तो मनमां विचार्ये,
किधाज्जणे योगि पुरुष सर्वे. २५

परंतुविप्रायजनैश्चदेवान्
नयन्ति तृप्तिदितिपुत्राविध्नं,
पतोहिधूमेनगतक्षणावै

દૈત્યાઃસમસ્તાઃખલુહામવન્તિ ॥ ૨૬ ॥

પરંતુ વિપ્રા કરી યસ લાવે,
દેવોજ તૃપ્તી સ્થળમાં સદા તે;
તે દૈત્યને વિધન કહુ વાત સાચી,
અંધા બને સૌ જગમાંજ તે તો. ૨૬

તસ્માદાઘામ્યામધકાર્યંકિંચિદ્યતોહિતે ।

વિરેભિરેયજંકર્તુમિત્યુભૌચ્ચુકોપતુઃ ॥ ૨૭ ॥

કાર્ય આપણુ એમ કરવું, જોયિ યસરેદ્દર;
એમ કહી બંને જણે, કોપ કર્યો અતિ ઉર. ૨૭

શ્રુત્વાકોપમયંવચોહ્યતયોદૈત્યાઃસમસ્તાસાદા

યાતાસ્તવમુદ્રોષ્ટ્રર્મવસનાવન્હિ પ્રમાક્ષાસ્તથા ।

તિક્ષ્ણૈરોમચયૈર્તીવભયિનોગૂહાસમોષ્ઠાઃખલુ

શ્યામાગર્દભદહમોજનરતામદ્રામુરાધામુરો ॥ ૨૮ ॥

શૂણીને રિસ યૂક્ત વાક્યજ વળી, તેઓ તાણું તે સમે;
દૈત્યો પેદી દિલેજ ઉઠય મદૂ, નેત્રો કરી ઘનિહ શાં;
ધારાળાં બહુ રોમથી ભય ભર્યા, ગૂહા સમા હોઠથી;
ખાતા ગર્દભ માંસ તેજ વનમાં, આવ્યાજ તેની કને. ૨૮

વનેસ્મિન્વિપ્રાઃસર્વેયજંતન્વંતિહૃડેમુરાઃ ।

અસ્માકંતસ્યનારોનકલ્યાણંસર્વદામુવિ ॥ ૨૯ ॥

હે અસુર, વિપ્રો બધ કરે, યસ વનમાંય;
નાશ તેનો કર્યો થકી, આપણું સાદ હોય. ૨૯

દૈત્યૈરથાદિજહૈઃ

(૧૭)

યજ્ઞસ્યધૂમપરિપૂર્ણાદિગન્તરાલભે ।

પ્રાપ્તવેનંતદનુતૈશ્ચહુતાશનેવૈ

ક્ષિપ્તોમલઃસ્વરશવંનિજમુલયુક્તમ્ ॥ ૩૦ ॥

વિષે રચી છ વનમાં, રૂડી પણ શાળા,

જેની દિશા સકળ છે, ભરિ ધુમ્ર કાળા;

તેવા વને અસુર અગ્નિનું ધુમ ભાળું,

નાંખ્યું મધે ખરમડું, મળ મુત્ર વાળું. ૩૦

एवंस्थितेद्विजवराःखलुमामुपेत्य

सर्वहिदुष्टचरितंकथयंतिवैस्म ।

कोपाकुलात्रिगुलखड्गगदागृहीत्वा

सिंहासनावनभुવंप्रविवेशचाहम् ॥ ૩૧ ॥

એવું થતે સહદ્વિજે, મુજ પાસ આવ્યા,

દુષ્ટે કરેલ બધિ તે, અહી વાત લાવ્યા;

દોષેજ મેંધરિ ગદા, અસિને ત્રિશુલ,

ચાલી ગઇ વન વિષે. કરિ સ્વારિ સિંહ. ૩૧

युद्धं च मेदिनिमुतैःसहतद्वनेभूत्

तेषांशिरोभिरग्निलावनभूःप्रच्छन्ना ।

रक्तान्वितानिचसरांसितदाबभूवुः

तृप्तिचजग्मुरधुनापशवस्तुवन्याः ॥ ૩૨ ॥

મારી અને અસુરની, થઇ ત્યાં લડાઈ,

તેનાંજ મસ્તક વડે, રણભૂ છવાઈ;

તેવે સમે સર બધાં, રૂધિરે ભરાયાં,

शीयाणने वन पशुं, सधणां धरायां. ३२

हत्वासुहानुदितमन्युरहंवनस्या
गच्छंसरःप्रतितुशोणितरक्तखड्ग ।

क्रुध्याचतत्रमुरगांखलुनह्यपश्यम
रक्तान्वितंजलमभूदसिशोणितेने ॥ ३३ ॥

मार्था असुर गछ हुं, पछि क्रोधवाणी,
तीरे सरोवर गृही, असि बोली वाणी;
आवे शमांन द्विठि मे, पिति क्षम धेनु,
ओणी मही असि थयुं, जलरातु तेनुं ३३

एवंरक्तीकृतेवारौदेवधेनुर्हिमन्युना ।

रक्तनेत्रातदोवाचशृणुध्वंमांमुरवराः ॥ ३४ ॥

ओम जल रातु थतां, रक्त नेत्रथी गाय;
वाणि ओली मुजप्रति, शुणु जे ते सुरराय. ३४
कासित्वंनैवजानेहंपरंत्वयाजलंमम ।

अपावित्रीकृतंतेनपापाणीभवभूतले ॥ ३५ ॥

अरे आठ तुं ओणु छे, मुने नछि ते जालु;
अपवित्र पाणी ते कथुं, लूपड थठ पापाणु. ३५

शृत्वावाक्यंचतस्याःखलुमुरमुरभेःशोकतोहंद्भुवाच
क्षंतव्याहंत्ववाहास्थितिरथभुविमेभूमिदेवोपकारे
दैत्यान्सवंश्रिहत्वात्वयमसिरधुनारक्तयुक्तोजलेस्मिन्
धोतस्तेनापावित्रीकृतमिदमाखिलंतेजलदेवधेनो ॥ ३६ ॥
शुणुने देव धेनुनु वयन हुं वही, शाकथी आविवाटे;

મારી આપો તમે હે સુર ગવરિ મને, બ્રહ્મ કલ્યાણ માટે;
દેવો સૌમારિ મેં ખડ, ઉદક તુજમાં, લોહી વાળીજ બોળી;
પાણી તેથીજ તારું અપવિત્ર થવું, છે ગયેલ વાત ચોળી. ૩૬

નજ્ઞાતાત્વંમયાદેવિશાપશ્ચમેનનિષ્ફલઃ ।

પરંત્વનુગ્રહોસ્તુતેધેનુરેવમુવાચવૈ ॥ ૩૭ ॥

દેવિ તમને ન ઓળખ્યાં, ન થાય ફેગ હું શાપ;
અનુગ્રહ તમથળે મુજથી, ધેનું બોલાં આપ. ૩૭

શ્રીમદ્ભાયકવાડવંશજલઘૌરાજેન્દુરિન્દુરિવ

ભાવીબોધમુદાકલૌબહુગુણોનામ્નાસયાજિઃખલુ ।

રાજ્યેકશ્ચનતસ્યરાજપુરુષોગ્રામેત્રમોભાવિનિ

કાલેતસ્યતવોદ્વૃતિર્મશુભોતેનુગ્રહોવોધૈવ ॥૩૮॥

શ્રીમદ્ ગાયકવાડ વંશ દરિયે, રાજ્ય શશીના સમે;
થાવાનો કળીને વિષે બહુ ગુણી, નામે સયાજી મહા;
રાજ્યે તે નરના વળી ગુણ વતે! ગામે થનારે અહીં;
કો થાનાર નરેશ શેવક મહા, ઉદ્ધાર તારે તદા. ૩૮

શ્રીરત્નાગિરિનામદેશપવિમાગેન્તર્વિમાઠોઃખલુ

કશ્ચિદ્દેવગઢોસ્તિતત્રખલુવાડાપોરલારવ્યેસ્થલે ।

લક્ષ્મીબાયિસુતસ્તથાપિતુરહોનામાસ્તિવૈરાવજિઃ

તસ્માદ્લક્ષ્મણરાવતોમમખલુસ્થાનંચમૂમ્યામભૂત ॥૩૯॥

જલ્લે રત્ન ગિરીજ દેવગઢો, છે તાલુકો તે સ્થળે;
વાડા પુરલ નામ ગામ સુખ છે, ત્યાં રાવજીનો સુત;
નામે લક્ષ્મણરાવ લક્ષ્મિ બધનો, તે પુત્ર જેણે કર્યું;
મારૂં સ્થાન બહુઅહો ભૂમિ વિષે, શોભાથકી છે ભર્યું. ૩૯

ઉત્સવાતશ્ચકૂપસ્તેનભૂષણાનિકૃતાનિચ ।

ધર્મશાલાંચિકીપુશ્ચવાટિકાંતુતથૈવચ ॥ ૪૦ ॥

કુપ ભલો ખોદાવિયો, કર્યાજ મુજ શણગાર;
વાડિ ધર્મશાળા ભલી, કરવાનોજ વિચાર.

૪૦

અહોદેવિજનસ્યાસ્યવર્ણનંકૃપયાવદ ।

શ્રોતુકામાવયંસર્વેભવાનીમિત્તસ્યમોઃ ॥ ૪૧ ॥

રે દેવી આ જન તણું, કરોજ વર્ણન આસ;
સાંભળવાની આશ છે, જે છે દેવી દાસ.

૪૧

સૂર્યપ્રભોસૌનિજતેજસાચ

સૌર્યેળમૂમ્યાંકૃતિકાસુતશ્ચ ।

લાવણ્યયોગેનસપુષ્પધન્વા

વિદ્યાબલેનાત્રાહિપદ્મયોનિઃ ॥ ૪૨ ॥

ભાનુ સમો શોભિત તેજ વાળો,
કારતીક સ્વામી સુરથીજ ભાળો!
લાવણ્યથી કામજ હોય જાણે,
વિદ્યાયકી તો અજ લોક માને.

૪૨.

ગોવિપ્રરક્ષાકરણેસમાવઃ

ધર્માર્થિકામધુતથૈવમોક્ષે

દાતાદયાજ્ઞાનમુનીતિયુક્તઃ

દુષ્ટારિરેવાસ્તિતથાનપરઃ ॥ ૪૩ ॥

રક્ષા વિષે વિપ્ર તથાજ ગૌની,

(૨૧)

ધર્મોર્થ કામે વળિ મોક્ષ પ્રીતિ;

દાતા દયા જ્ઞાન નિતી બરેલો;

શત્રુ વળી દુષ્ટ તણો અશત્રુ,

૪૩

વદત્વંત્રપયામાતઃકિંવિધાનંફલંચકિમ્ ।

યાત્રાયાશ્ચકથાયાસ્તેલોકાઃશક્તાયથાભુવિ ॥ ૪૪ ॥

ખોલો માત કૃપા થકી, શુદ્ધને શુ વિધાન;

કથા તથા યાત્ર તણું (જેથી) થાયે જગમાં જાણુ. ૪૪

યોમામુપેત્યતુરવેરુદયેનમેધ્વૈ

સાયંતથાસસ્વલુધાન્યપશૂપભોગી ।

ત્રિયોનમેદસ્વિલપુવમુર્ખંભેચ્છ

સત્યંકલૌમુરવરામુવિમેષ્રભાવઃ ॥ ૪૫ ॥

જે કોઈ સૂર્ય ઉગતાં, વળિ સાંજ ટાણે,

નામે મનેજ નર તે, પશુ ધાન્ય પામે;

ત્રીકાળ જે વળિ નમે, સુત સૂખ તેને,

સાચે પ્રભાવ કળિમાં, સુર લોક મારે.

૪૫

દારિદ્ર્યચકૂપપતિતોયદિમાંમુપેત્ય

દીપંસમર્પયતિમાંશુભનાલિકેરમ્ ।

વક્ષાધિપોહિભવનેમનુજસ્થતસ્ય

ઘૃષ્ટિકરોતિઘનવારિણૅવસત્યમ્ ॥ ૪૬ ॥

દારિદ્ર્યથી દુખિ થતા, મુજ પાસ આવે,

દીવા તથા શ્રિફળ જે, જળ વાળુ લાવે,

તેને ધરે કહુ સદા, શ્રદ્ધાએર દેવ;

ઘૃષ્ટી કરે જર તણી, કહુ સત્યમેવ.

૪૬

કુઠંવિધાયમમમંદિરસંનિધૌયો
 હોમંકરોતિસસદાલમ્તેહ્યભિષ્ટમ્ ।
 રોગીનિરોગતનુરેવતથૈવલોકે

દ્વેષ્ટાન્વિતોનિરરિરેવવદામિસત્યમ્ ॥ ૪૭ ॥

મંદીર આવિ મુજનો, કરિ કુંડ રૂડો,
 જે હોમ ભાવધિ કરે, ફળ ઈષ્ટ પામે;
 રોગી નિરોગિ વળિ થાય તથા ભુ મધ્યે,
 શત્રૂ થકી પિડિત તે, નહિ શત્રુ થાયે. ૪૭

યાસ્ત્રિઃપઠેન્મમશુભંસ્તુતિયુક્તસ્તોત્રમ્

વિદ્યાન્વિતોગુરુરિવૈવનરોભવેચ્ચ ।

મૂઢોપિસાર્થમખિલંશૃણુયાતુનિત્યમ્

બુદ્ધિર્મવેન્મનુજસ્યગરીયસૈવૈ ॥ ૪૮ ॥

જે પાઠ નિત્ય મુજનો, ત્રણવાર વાંચે,
 વિદ્યા થકી ગુરુ સમો, નર થાય સાચે;
 જે મૂઢ અર્થ સહ પાઠ શુણે કદાપી,
 બુદ્ધી વધે નર તણી. અતિ પૌઠ સારી. ૪૮

પૌરાણિકંસુગુણિનંનિજમંદિરેય

આહૂયપૂર્ણમનસાશૃણુયાત્કથાંમે ।

તસ્મૈદદામ્યહમહોસુભગંસુખંવૈ

હત્વાતુતસ્યસકલંહિશરીરદુઃખમ્ ॥ ૪૯ ॥

પૂરાણિને સુગુણિને, નિજ મંદિરે કો,
 બોલાવિ પૂર્ણ મનથી, શુણુશે કથા તો;

તેને સદા સુખ મહા, વળિ દૈશ પ્રેમે,
દૈને હરી સકળ દેહતું દુઃખ તેતું.

૪૯

પાઠોત્રમેનસદનેજ્વરનામતત્ર
રોગોનશોકકટિમેનનૃતાંહિવાક્યમ્ ।
લોકાઃકલાવપિસદામુખભાજિનઃસ્યુઃ
નિન્દાપરામમસદામુવિભારરૂપા ॥ ૫૦ ॥

જ્યાં પાઠ થાય મુજનો, નહિ તાવતો ત્યાં,
સાચું કહું નહિજ રોગજ શોકતો ત્યાં;
લોકો કળી યુગ વિષે, પણ થાય સૂખી,
નીંદા કરે મુજ તણી, નર થાય દૂખી.

૫૦

વેદદ્વિષ્ઠંદશશિવર્ષશુભસ્યમાસે
પૌષેતુપક્ષઅસિતેગુરુવાસરેચ ।
નૂનંત્રયોદશદિનેઋપયાતુદેવ્યાઃ
પૂર્ણાઋતંશુભમિદંમણિશંકરેણ ॥ ૫૧ ॥
इतिश्रीमदंबिकापुराणंसमाप्तम्

પાઠકાનાંશુભંભૂયાત.

શ્રીમદંબિકાપુરાણંસમાપ્તમ્

મનમાં ઉઠેલા ઉઠાવ.

શાહુલ વિકીડિત છંદ.

કીધાં કામ બહાદુરી દરશવી, બેશીજ વ્યાધાસને;
પામ્યા લોક બધા નવાઈ મનથી, લાગ્યા છ ઉપાસને;

(૨૪)

પ્રાણી માત્ર તણુંજ ચિત સઘળું, જેણે ધણું ખેંચિયું;
તેવી જગતની ખાડ દેવિ જનની, મેં ધ્યાન આકર્ષિયું ૧

મંદાકાંતા છંદ.

ચાલો ભાઇ, સજ થઇ તમે, હર્ષથીજ માતસ્થાને,
નાખો વાતો, સફળ જનને, નિદ્ર યુક્તજ કાને;
જગો લોકો, અખિલ ભુમિની, માત જે છે ભવાની,
ચાખો તેનાં, ફળજ મિઠડાં, વેદ મધ્યે ગવાણી. ૨

માલિની છંદ.

મધુરપવન વાય, દર્શને તોજ તારે,
શિતળ શિતળ લે'રો, માર્ગમાં ચાલતારે;
ટવ ટવ ટવ પક્ષી, નાદ કોકીલનારે,
હલ હલ હલ હાલે, ઝાડ ને ઝાડવાંરે. ૩
ચપ ચપ ચપ ચાલે, બાળને ફાંકડાઓ,
ડગ ડગ ડગ ડોલે, વૃદ્ધ ને રાંકડાઓ;
ગદ ગદ ગદ શાસ્ત્રી, કે' પુરાણીક વાતો,
ઝટ ઝટ સર દીઠું, મોતિ આનંદ થાતો. ૪

તોટકછંડ.

અતિ સુંદર શભ સરોવર છે,
જળ નિર્મળ તીર તરવર છે;
બહુ સારસ મોર કલોલ કરે,
બગ દેંગ ઘણા અશ નાર્ય ફરે. ૫
રૂડી પોયણિ પંકજ સાથ ખરાં,
સરમધ્ય તરેછ નિલાં પતરાં;
પર તે નિજ ઝાકળ ખુદ ઠરે,

સિપ મોતિ નિતે હરિશ્ચ કરે. ૬
 નર નારિ કરે વળિ સ્નાન સદા,
 નિજરૂપ ખરું નિરખે પ્રમદા;
 ખુબિ એહનિ હું શું કહુંજ કથી,
 નિરખ્યુંજ બિન્નું જગમાંહિ નથી. ૭

વસંત તિલકા છંદ.

આ જાડ સુંદર અતી, કથવીજ ખૂબી,
 ડાળી બહેનપણથી, બધિલેછ ચંમી;
 પર્ણો મળી પવનથી, ચક્રે ચઢે છે,
 જાણે ખરી સખિ પડે, કુદડી ફરે છે. ૮
 મેના મધૂર સ્વરથી, ગિત ગાય રૂંડે,
 રાત્રે વળી ધ્રુવડથી, ન ભણાય ભૂંડ;
 આવો અલોકિ દિસે, તરનો મહીમા,
 તે તોજ માત તણિ છે, સમિપે પ્રતીમા. ૯

મંદા કાંતા છંદ.

સામું આવે, સનદ શુભ તે, માતરે અંબિકાનું,
 છેટેથી એ, રૂપજ ધરતું, ઇન્દ્ર કેરી સભાનું;
 સૂર્યાસ્તે ત્યાં, છટજડિ પિળા, રેશમી વસ્ત્ર કેરી,
 તેની નીચે, સકળ જનની, બેઠિ છે સૂકચેરી. ૧૦
 આંખા ઝાડો, ત્રણ ત્રિકુણમાં, માતના ઉગવેલાં,
 ખીલો રીતે, ગરજ જુમરોનીજ સારે છ છેલાં;
 ખીરાળ્યા છે, અનુપમ નહીં, સિદ્ધને ઐજ લોકો,
 જાણે આવ્યા, ધરણિ પરતે, ઇન્દ્રને દેવ લોકો. ૧૧

શિખરિણી છંદ.

મળ્યું છે શામાટે, જન જુથ ડુબારી નિકટ આ,

(૨૬)

મુખો રાખી નીચાં, નવું કશું મચ્યું છે નિરખવા;
કુણી ઠેલી ઠેલી, સકળ ઉચરેછે જન જીવો.
ખરે ત્યાં તો દીસે, અનુપમ નવો લક્ષમણ કુવો. ૧૨

ઉપેંદ્રવજ્રછંદ.

૩ડી શિઆવાડિ નજીક સામી,
કુલો કુલેલાંનિ સુંગંધ જામી;
મહી હજારી સુખટ મોગરા છે,
માદાન્ધ જાણે દ્વિપતો ગયાં છે. ૧૩
કુડાં મહી છે ગુલ દાવ દીઓ,
અગાડિ રોપીધવ લયંદનીઓ;

મનહર.

પાસે એક જોગી રહે, જ્ઞાન વાત નીત્ય કહે
સમાધી તે પોતે લહે, એવા એ પ્રખ્યાત છે
નામ સદાનંદ તેનું, ગુરુ રાધવાનંદ જેના
ગુણ ધણા સારા તેના, ભાદ્રણમાં ખ્યાત છે
મુળ સારસ્વત બ્રહ્મ, જામનગરજી તણા
ભાટીઆના ગોર તેતો, પવિત્ર તે નાત છે
નીત્ય સમાધી તે લેછે, સરોદાના જ્ઞાની પોતે
અંજપાજ્ઞ પજ આણુ, એવા તે વિદ્વાન છે. ૧
એકાંતે સમાધી લેવા, ગુણ પોતે કરાવે છે
ભુલાભાષ ગોવિંદજી, કલ્યાણાર્થે કરે છે.
ભોંયમાંહે સારી ગણ, દેરાડપ કરાવી તે
પટેલ જાતી એતો છે. અંબા ધ્યાન ધરે છે,
તે ગણમાં માહારાજ, એસી ધ્યાન ધરસે તે,

(૨૭)

અને ધશ્વર પ્રીછસે, ગુણુ કેરા નીધી છે.
કહે વ્રજલાલ પોતે, વાધજી ભૈ તણા સુત,
બાદ્રણુમાં પોતે રહી, કહે વાત સીદ્ધ છે. ૨

મોજે ભાદ્રણના ત્રવાડી૦ ગીરજાશંકર સુરદાસ કૃત.

રાગ ડીડી.

સરસ્વતી માત પાય તુને લાગુ, બ્રહ્મપુરી તુજ પાસ કાંધક માગુ;
દેવી દારીદ્ર અમાર તમે કાપો, ભણુ ભાવ થકી બુદ્ધિ મને
આપો. ૧

સમર ગૌરી પુત્રગજનંદદેવા, આપો સુદ્ધમતિકર તમારી સેવા;
આપો હરનીશ આનંદ એવું માગું, સુરદાસ કહે પાયતુને લાગુ.

ધન્ય ધન્ય અંજે માત થયાં, વિશ્વમાં વિખ્યાત.

બ્રહ્મા માય તણો હાથ, જગદંબા. ૧

મોટા મુનિ ધરે ધ્યાન, વંઝા માગે છે સંતાન;

ગુનહેગાર પકડે કાન સંકટ સમે.

અંજે આરાસુરની રાણી, જગત જનેતાને બાણી;

ભજે ભાવ કરી પ્રાણી, ભવ દુઃખ હરવા.

તેઓને ઉતારી પાર, સર્વ દુઃખ તુનીવાર.

ભવસાગરથી તાર સુખીઆં કરવા.

ફાડયા દૈત લોકના ડોળા, તેં તો ચંડ મુંડને ચોળ્યા.

રણુમાં રક્ત ખીજને રોળ્યા, અતિ રિસ ધરી.

ધુમ્રલોચનને ધારી, મધુકૈ રભને મારી;

શુભનિશુભ વિદારી, આરાસુર ઠરી. ૩

માજી ભક્ત પ્રતિપાલ, આણ્યો કંટકનો કાળ;

દીસો શશિ સંમબાળ, સંકટ કાપો;

નામે ખાડ દેવી મટી, સર્વે અંખીકાળ રટી;
કંઠોરાથી શોભે કટી, સુખ શાંતિ આપો. ૪

પાયે જાંજરને ધાલી, મા તું બેઠી ખડૂં ઝાલી;
આવે ભાવીકો ત્યાં ચાલી, માળા મોતિની પેહરી;
કાને કલાકૃતે ભારી, શોભા દામણીની સારી;
કળા અકળીત તારી, અંખા લેહેરી. ૫

ખુખી વણું કાને તોલે, જોતાં ઇંદ્રાસન ડોલે;
મુની સમાધીથી બોલે, સુણો સર્વે મળી;
દીન ચૈદશનો જ્યારે, મળી મંડળી તે વારે;
ચડ્યો વરઘોડો સારે, ગયું દુઃખ ટળી. ૬

પુર્ણિમાયે મળ્યો તાલ, તેડાવ્યો શીસવા માહાલ;
નાના પ્રકારના ખ્યાલ મંડપમાં થયા;
હોમ હવનને કરી, ધ્યાન માતાજીનું ધરી;
બેઠા બીછાનામાં ઠરી, પછી ઘેર ગયા. ૭

કરી ફોજદારસાહેબે પેર, એમની થજ્યો લીલા લેહેર.
કરજો અંખીકાળ મેહેર, એટલું માયું;
તું છે દીનની દયાળી, ભજો ભાવે ભદ્રકાળી;
કટ કાપોને કૃપાળી, તુને પાયે લાય. ૮

વાળાં ઈંત્રેજી લાવી. ઘણી બંદુકો ફેડાવી;
શોભા સવારીની આવી, વરણાતી નથી;
ઘણા જનો બેઠા ઘોડે, આગળ છડીદારો દોડે;
મોટા માણસો છે જોડે, કહુ યથા મતિ. ૯

પાસે સ્વામી એક રેહે છે, નીત્ય સમાધી તે લે છે;
ધ્યાન ઇષ્ટનું ધરે છે, એક ચીત્તે કરી;
એવા આટલામાં નથી, પોતે પવિત્ર છે અતિ;

- ધણી સરસ એમની મતી, કહું હેત ધરી. ૧૦
 દેવી દુઃખની વારણી, જપુ જગત તારણી.
 તુ છે ત્રીલોક ધારણી, તુંને અરજ કર;
 મહિષાસુરને માર્યો, સુર્ય રાજનને તાર્યો;
 દુઃખ દાસનું નિવારો, ધ્યાન તારું ધરં. ૧૧
 કામ ક્રોધ મદ તન્ને, મન અંબીકાને ભન્ને;
 કંઠે એકાવળ સન્ને, શોભા સાળુંની સારી.
 હુંતો માતૃશ્રીને માનું, પૂઠે વાગે ટકોરખાનું;
 એનું નથી કાંઈ છાનું, જવું બલીદારી. ૧૨
 દહાડા નવરાત્રીના આવ્યા ચાચર ચોકે ગરબા ગાવા.
 સર્વે જનોને જણાવા, તૈયારી કરી;
 કાલ રાત્રીજી તે આવ્યાં. સાથે વારાહીને લાવ્યાં.
 જગદંબાએ ખેલાવ્યાં, અતિ હેત ધરી.
 આવ્યાં બહુચરાજી બાલી, બેઠ હાથે લેતાં તાળી;
 જીવે ભક્ત ભણી બાળી, દુઃખ દારીદ્ર કાપે;
 કાને કુંડળનો જોડો, કશી વાળ્યો છે અંબોડો.
 વાગે ઝાંઝરને તોડો, સુખ શાંતી આપે. ૧૪
 વિવેકાને વિદ્યા ધારી, હું છું આપની આભારી.
 ચૂક માફ કરજો મારી, સર્વે સભાસદો;
 ધન્ય લક્ષ્મણરાવ, માજી ઉપર ધણો ભાવ;
 લીધો પ્રતિષ્ઠાનો લાવ, હેઠો આપનો વધો. ૧૫
 પટેલો છે પુન્યશાળી, મેહેર કરો મહાકાળી;
 દુઃખ કાપો ને દયાળી, દીન આપનો બાણી;
 પ્રાણણો જે ભક્તિવાન, રાખી તેના ઉપર ધ્માન;

મજે મોટા પાસે માન, વદુ ઝેટલી વાણી. ૧૬
 સંવત ઝોગણીશ સારી, સાલ ચુંવાળીની ભારી;
 ઝોકાદશી છે અંધારી, વદી માગસરની;
 કહે છે ગીરજ્યોદાસ અંધાસ, રાખો ચરણની પાસ;
 પુરો અંખીકાણ આસ, દુઃખ દૂર કરી. ૧૭
 છંદ શીખે ને સાંભળે, તેના પ્રાયશ્ચિત ટળે;
 આઘ અંખીકાણ મજે, ભવોભવ તારે;
 દ્વીજ અવદીચનું ધામ, ભદ્રપુરમાં મુકામ.
 કરવા ભક્ત તણું કામ, ચડજ્યો વારે. ૧૮

ધન્ય ધન્ય છે આ લક્ષ્મણરાવ,
 તમને અંખીકાણ ઉપર ધણો ભાવ;
 દેવી દારીદ્ર તેઓ તણું કાપો,
 એમને આઘ શક્તિ અમર આયુષ્ય આપો.
 પીતા રાવણ પવિત્ર હશે પોતે,
 ગૌ બ્રાહ્મણ તણી ચડે છે ઝોથે;
 માત પીતા પુત્ર તણું કટ નહો,
 આશીષ માહારી તે શ્લીઘુધ થાઓ.
 ચડ્યો વરઘોડો શ્રી અંખીકાનો જ્યારે,
 શોભાવરણી શું શકું બનીતી ત્યારે.
 આન્યાં ગામ વિષે ધામધુમ થાતાં,
 ભાવે ભદ્રકાળી તરફ પછી જતાં;
 હવે જેવા જેવું શું બન્યું તે કહું વરણી,
 આવી વૈદ કેરી વાસ તણી ધરણી.
 ભાર ભગવતીનો ત્યાંથી થયો ઝાઝો,
 મુકી શુખપાલ ને બંધ રહ્યાં વાળાં;
 વળી ચાર મળી ચંડીકા ઉપાડ્યાં,

ભાવ કરી ભદ્રકાળી એ પોચાડયા;
 અકળ કળીત એ છે કોથી ના કળાય,
 નામે અંખીકા ને ભદ્રમાં ભળાય.
 ભાવે ભેળાં થયાં દેવળમાં દયાળી,
 વાત કરે અંખીકા ને ભદ્રકાળી;
 એવો દેવી તણો દેખીને દેખાવ,
 ઘણા ખુશી થયા લક્ષ્મણરાવ.
 જગત જનેતા છો દેવી દીન દયાળ,
 આણો અંખીકાજી કંટકનો કાળ;
 ભદ્રકાળી તમે કદ માહાર કાપો,
 સુરદાસ જાણી ચરણ શીર થાપો.

શ્રી અંખીકાની ગરબી.

ગીરધારીરે વાત કહુધું વીચારો. રાગ.
 આઘ અંખેરે આઘ શક્તિ મુજ માતા.
 તારા ભક્તને કર સુખ સાતા.
 ગાએશ્વરીરે ગુણ તારા અમે ગાતા.
 ઘણા પાપી પાવન થાતા.
 અકળ કળીત છો અંખારે.
 આઘ કર પ્રેમ થકી પરકંખારે.
 જુગમાં જ્યારે જગદંખારે.
 સંહાર્યારે અસુર સોચન કરી રાતાં
 તારા ભક્તને કર સુખસાતા.
 ભગવતી તેં ભાદ્રણ કીધો વાસ.
 પુરો લક્ષ્મણરાવની આસ.
 કરી પ્રતિષ્ઠારે મનમાં આણી ઉદ્ધાસ.

જાય નીત્ય નારાયણી પાસ,
 માટે મેહર કરો તમે માહરે.
 માટે કરી દરશને થાય રાહરે.
 આપો હીમત એમને ઝાઝીરે.
 અત્ર પાવરની દાતા તારા ભગતને ધર સુખસાતા
 સો સજ્જનરે દીલનાં દુખડાં ખુઓ.
 ત્રીપુરીરેશ્વરી સામુ જુઓ.
 જોવા જોવારે સરસ બન્યો છે કુવો.
 તેનો આગળ કહીશું દુહો.
 દેવીદાસ તણું દુઃખ કાપોરે.
 અન્નપુર્ણાણ આનંદ આપોરે.
 આઈ આપનો કરી મુને સ્થાપોરે.
 મહાલક્ષ્મીરે મેહર કરો મુજ.
 માતા તારા ભક્તને.
 કરી દરશનરે ભદ્રકાળીનાં ભાવે.
 અંબાજી તરફ સૈ આવે.
 શ્રીકૃષ્ણ દીવો ચીર ચંદરવા લાવે.
 કર્યું કામ આ લક્ષ્મણરાવે.
 કરો પાવન પરમ કૃપાળીરે.
 હરો ગીરજનાં દુઃખ દયાળીરે.
 બેઠાં હૃશ્વરી આસનવાળીરે.
 ભવનેશ્વરીરે માત તાત તું બ્રાતા.
 તારા ભક્તને કર સુખસાતા. ૪

આઈ જળ કારણુ જગદંબાને દોહો કૃપ બનાવ્યો .

પાણી પી ઠંડા પડે મટે સરવની તરસ.

હુમરી.

- નારાયણી નવરાત્રી ખેલે. એ રાગ.
 લક્ષ્મણરાવ લાવ ઘણો લેછે;
 બુદ્ધિની બલીહારીરે. લક્ષ્મણ.
 સંકટ કાપો સિંધ વાહની,
 ચંડી ચાર ભુજ ધારીરે;
 આશા પુર્ણ કરો આનંદી,
 અકળ કળા છે તાહરીરે. લક્ષ્મણ. ૧
 પ્રગટ થયાં પાપીને હણ્યા;
 ભગવતી ભવ દુઃખ હારીરે;
 કાળીદાસ વલવ ઘોળાને,
 તતક્ષણ દીધા તારીરે. લક્ષ્મણ. ૨
 ગૌ બ્રાહ્મણને પ્રીતથી પાલે,
 સેવે અંખીકા સારીરે;
 સહાય કરો સંકટ વેળાયે,
 નોધારા આધારીરે. લક્ષ્મણ. ૩
 ચક્રતી શુભ ચંડીએ જાલીયાં,
 બે ભુજમાં બહુ ભારીરે;
 ત્રીજા હસ્તમાં તરણા મુખીએ,
 ખડગ દીધું છે ધારીરે. લક્ષ્મણ. ૪
 ભદ્રપુર ખીરાળે ભગવતી,
 અંબે આનંદ કારીરે;
 કરજોડી કહુ સેવક ગીરજે,
 પુરજો આશ હમારીરે. લક્ષ્મણ. ૫

શ્રી અંખીકાજીની ગરખી.

અથ इति लक्ष्मणराव फोजदारनो गरबो.
 મારગ મૂકોને કાંતા કહુધું ક્યારની જો. એ રાગ

- લક્ષ્મણરાવની શોભા તો હું શી કહું ને.
માંહી બુદ્ધિ ડહાપણ તો દીસે બહુ ને. લક્ષ્મણ. ૧
- એમને અંબીકા આનંદ ઘણો આપજો ને;
ભાવે ભદ્રકાળી કદ તમે કાપજો ને. લક્ષ્મણ. ૨
- મોટા માણસ એ ગુણ ઘણો સરસ છે ને;
એમને ઇશ્વરીના ઉપર ઘણો હર્ષ ને. લક્ષ્મણ. ૩
- અંબીકાજીની કૃપાથી પુત્ર છો હશે ને;
તમારા મનતણા મનોરથ પુરા થશે ને. લક્ષ્મણ. ૪
- પુરણ ગામમાં પવિત્ર ભગ્ત એ વસે ને;
કદકાળીકા કૃપા કરીને કાપસે ને. લક્ષ્મણ. ૫
- દક્ષિણ દેવગઢ તાલુકાનું એ ગામ છે ને;
પીતારાવજીતણું પવિત્ર નામ છે ને. લક્ષ્મણ. ૬
- જીલ્લો રતનાગીરી તે સાગર ઘાટમાં ને;
એમને આનંદી તે અમર રાખો ઠાઠમાં ને. લક્ષ્મણ. ૭
- ભક્ત ભગવતીનાએ ઘણા, પુન્યશાળ છે ને;
ગોબ્રાહ્મણતણા તે પ્રતિપાળ છે ને. લક્ષ્મણ. ૮
- સંધ્યાકાળ સમે દર્શન એ જાય છે ને;
ગુણગાત્રે શ્વરીતણા ગવાય છે ને. લક્ષ્મણ. ૯
- પવિત્ર મંડળી પટેલની ભરાય છે ને;
મનમહારતે પ્રસીત થાય છે ને. લક્ષ્મણ. ૧૦
- ભદ્રપુરના પટેલો પુન્યવાન છે ને;
એમને અંબીકાજી ઉપર ઘણું ધ્યાન છે ને. લક્ષ્મણ. ૧૧
- એમની ચંડીકાજીના ચડતી કરો ને.
આસરવાદ એવો ઇશ્વરી છે માહરો ને. લક્ષ્મણ. ૧૨
- સદા ભદ્રપૂર રહો તમે ભાવે કરીજો;
તમારી સાચતો કરે શ્રી ત્રીપુરેશ્વરીજો. લક્ષ્મણ. ૧૩
- રાખો હરનીસ આનંદી તે આ ગામમાં ને;
જાય નીરંતર નારાયણીના ધામમાં ને. લક્ષ્મણ. ૧૪
- મહું ગામતણું દુઃખતો નીવાર જોજો;

કામી કોમ્પી તેને ખડગ થકી ધાર ને ને. લક્ષમણ. ૧૫
કરણ ભૂપના સરીખા એ દાનેશ્વરી ને.

યથામતીતા આ ગરબી મેં પૂરી કરી ને. લક્ષમણ. ૧૬
સર્વે મંડળ શક્તિને પાયે લાગને ને;

ગીરજાશંકરના ઉપર દયા રાખને ને. લક્ષમણ. ૧૭
સર્વંત ૧૯૪૪ ની સાલમાં ને;

પોષ માસ સુદી તેરસમલી તાલમાં ને. લક્ષમણ. ૧૮

ભદ્રકાળીની હુમરી.

સન્ન મુખડાં ખતલા નરે એ રાગ.

ભાવ કરી ભજે ભદ્રકાળી રે.

આધ અંખે છો અકળ કળીત આરાસુરવાળીરે ભાવ કરી.

પ્રાણીની દાતાકર સુખસાતા.

ગુણ તાહારા સુરમુની મળી ગાતા.

દુઃખ દાસનાં દુર કરો. તમે દીન દયાળીરે. ભાવ. ૧

નપ જખુંછું હરનીસ તાહારા. અવગુણ અળગા કરને મારા;

સ્તુતિ કર્ણું સરવેશ્વરી, દુઃખ દેને ટાળીરે. ભાવ. ૨

બાણ ગદા ઝાલોછો બળીયાં, ઈંદ્રાદીક થકા નવ કળીયાંરે;

સાધ કરો સંકટવેળાએ, બહુચર બાળીરે. ભાવ. ૩

ભદ્રપુર ખીરાને માણ, લક્ષમણરાવને રાખો રાણ;

કર્ણાનીધિછો કાળતણો, તમે કાળ કૃપાળીરે. ભાવ. ૪

ત્રીશુળ ગૃહીને ત્રીલોક ધારણી ભદ્રાસુર ભેલો ભક્તારણી;

ખીજ દુષ્ટને ખડગ ધારીણી, રાખ્યા ખાળીરે. ભાવ. ૫

દેવજે દીન દયાળી ખીરાને, કનકતાણું સીંદાસન છાજે;

જેવા જેવો છે ધુમટ ઘાટમાં, મૂકી જળીરે. ભાવ. ૬

ઝાંઝ જગત જતુનીતણી વાગે, સમાધીમાંથી સુરમુનિ જાગે;

ઘંટ નાદ ગુધરાતા ધમકો, ને ઘડીયાળીરે. ભાવ. ૭

સંધ્યાકાળે આરતી થાય, જ્ઞેતાં દુઃખ સર્વનાં જાય;

ચક્ષુ હેત તો સેવક ગીરજે નીરખત ન્યાળી રે. ભાવ. ૮

સમરલે અખંડ મહાકાલી, સમદમે શક્તિ મતબાલી. રાગ.

શક્તી રે તું તો સુખતણી દાતા, અરજ સુણો અંબે મોરી માતા.	૧
અંબીકા તુ વીશ્વ વીશે બાપી, વાલી તે શ્રી નાથજીને આપી.	૨
ભાવેથી મા ભગત તારી દીધો, કંદોરો શ્રી કૃષ્ણતણો લીધો.	૩
વલવભટ ભગત ઘણાક હાવે, ભજન કરે ભગવતીનું ભાવે.	૪
નામ તો નારાયણીનું ભણતો, તકાવત જાનેમાં નહિ ગણતો.	૫
ભજન ભાવે ભગવતીનું કરતાં, આવ્યા પોતે તાંહાં ફરતા ફરતા.	૬
પાયે તો શ્રી નાથજીને લાગી, પ્રભુ પાસે કયું લીધું માગી.	૭
પ્રસન્ન પોતે પાંતળીઓ થાસે, વારતા તે આગળ વરણાશે.	૮
વલવ મને હરસ અતી આવ્યો, અંબીકાજીનો ગરબો ગાયો.	૯
સીપાઇઓ શ્રી નાથજીના ઉઠ્યા, જાણે જમ ઝાલવાને છુટ્યા.	૧૦
હાથ ઝાલીને ઉઠાડી કહાડ્યા, બીચારાને બહાર બેસાડ્યા.	૧૧
દેવી તણું ભજન કરૂં ભાવે, માજી કેમ વારે તુ નહી આવે.	૧૨
ધન્ય છે એ અંબે તુને ઓ સતી, જીપ્યાતણું મુખ તું જોતી નથી.	૧૩
ચંડી તેં તો ચંડમુંડ ચોળ્યા,	

રીસ ધરી રક્તખીજ રોળ્યો.	૧૪
સ્તુતી ગણી સાંભળીને માણ,	
કરો હવે ભગત તમે રાણ.	૧૫
અરજ એવી સાંભળીને પોતે.	
આવ્યા પ્રભુ વલ્લભની ઓથે.	
રાતના તો ખાર ગયા વાગી,	
ક્ષુધા ભટ વલ્લવને લાગી.	૧૬
ભુખ્યો હશે ભક્ત એવું જાણી,	
આવ્યા પોતે પુરૂષ પુરાણી.	૧૭
જેણે હીરણ્યકચપને માર્યો.	
પર્વાત પ્રદલાદને ઉગાર્યો.	૧૮
મગસતણો લાડુ લીધો ઝાલી,	
શ્રીજીખાવા બાહારે આવ્યા ચાલી.	૧૯
મુસ્તકપર મોર મુગટ ધારી,	
ભરી લીધી ત્યાં જળની ઝારી.	૨૦
પ્રસાદ પવિત્ર પ્રભુ લાવ્યા,	
પાસે પોતે વલ્લભની વારે આવ્યા.	૨૧
ભગતપર ભાવ ધણો જોને,	
આપી દીધો લાડુ તરત તેને.	૨૨
ઝારી પછી જગતતણા નાથે,	
આપી ભટ વલ્લવને હાથે.	૨૩
થયા અંતરધ્યાન પ્રભુ જ્યારે,	
ચીંતા થઈ બ્રહ્મણને ત્યારે.	૨૪
ગયા ક્યાં મહારાજ મુને મુકી,	
રહ્યો દરસન કરવા ઝુકી.	૨૫
દયાનીધીદાસ ધણો દુઃખી,	
પાય પડવું હું ગયો ચૂકી.	૨૬
સ્તુતી પ્રભુ ધ્યાન વીશે લેજો,	
પ્રાતસ કાળે દરસન તો દેજો.	૨૭

ખાતરીયાછ પાયે તુને લાગું,	
રૂઢ્યમાં રહેનીસ એ માગું.	૨૮
પ્રભાતે ઉડી મુખીયા આવ્યા,	
સેવામાં શ્રી નાથજી નાયા.	૨૯
જોયુ પોતે મન વીશે ધારી,	
અહીયાંથી ક્યાં સુવર્ણની ઝારી.	૩૦
એવે આવી વાત કરી દ્વાશે,	
ઝારી બાહાર બ્રાહ્મણની પાસે.	૩૧
કોને ધવીજ ક્યાંથી તમે આવ્યા.	
ઝારી ચોરી મંદીરની લાવ્યા.	૩૨
વલવ કહે ચોરી નથી લાવ્યા,	
મને પ્રભુ આપવાને આવ્યા.	૩૩
દોષ તો ના દેશે તમે અમને,	
આસો હું દેખાડું બધુ તમને.	૩૪
વલવને તો મંદીરમાં આણ્યો,	
આનંદનો ગરબો ગાવા માંડ્યો.	૩૫
ચરણ એક ચંડીકાનું ગાતો,	
દરશન આપ અંમે તણાં થાતાં.	૩૬
પણ નામ જો નારાયણનું આવે,	
દરશન થાય ભગવાનનાં ભાવે.	૩૭
વલવ કહે પાયે હું તો લાગું,	
બંને પાસ આટલું હું માગું.	૩૮
દેવી તુ છે દીનની દયાળી,	
આપોને શ્રી નાથજીને વાળી.	૩૯
કૃપાનીધી કદ તમે કાપો,	
કંદોરો શ્રી અંબીકાને આપો.	૪૦
રાખવાને ભગતણું બાનું,	
કહું તેનું બંને જણે માનું.	૪૧
કંદોરો શ્રી અંબીકાએ ધાલી,	

વાળી વિશ્વ આધારને આવી.	૪૨
આવી વરયા ભદ્રપુરે માણ,	
કરો લક્ષ્મણરાવને રાણ.	૪૩
ચડાવ્યો છે વરઘોડો મા તારો,	
દુઃખ તમે તેમનું નીવારો.	૪૪
કામતો કૃપાળીતણું કરતા,	
હરસ અતી મન વીસે ધરતા.	૪૫
દેવી તમે દુઃખ તો નીવારો.	
શોધી મદા પાપીઓને મારો.	૪૬
નીંદા કરે મનમાં પાપ આણી,	
લે જો તેને ત્રીશુળથી તાણી.	૪૭
દુષ્ટ અતીસેને દુરાચારી,	
મુવા હશે જનમના જુગારી.	૪૮
નારાયણીની નીંદા કરતા,	
મોટા થઇ જગત વીશે શરતા.	૪૯
વદુ હું તો ઇશ્વરી એ વાણી,	
પાપી હણો હરસ અતી આણી,	૫૦
નીંદા જો આ મંડળીની કરશે,	
પાપી તે વીના મોતથી મરશે.	૫૧
શીખે સાંભળે ને ભણે ભાવે,	
તેની વારે અંખીકાણ આવે.	૫૨
દેવી દુઃખદાશનાં નીવારો,	
કર જોડી કહે ગીરજ્યો સેવક તારો.	૫૩
કાકેશ્વરી કશ્ણા તમે કર જો,	
સંકટ સુરદાસ તણાં હરજો.	૫૪

આશ્રય પત્રક.

૧૦૦ મે. લક્ષ્મણરાવ રાવજીતાવડે ફેાજદાર સા.	ભાદરણ.
૧૫૦ મે. બાળ કૃષ્ણ ગણેશ ના. ફેાજદાર સા.	„
૫૦ સ્વામી શ્રી સદા આનંદ	„
૫૦ પા. ઉમેદભાઈ ત્રીકમભાઈ.	„
૨૦ રા. રા. ગણેશ ગદાધર કારકુન.	„
૧૦ રા. રા. તલસીભાઈ મથુરભાઈ.	„
૧૦ રા. રા. ભુલાભાઈ ગોવિંદભાઈ.	„
૨૦ રા. રા. તલસીભાઈ બકાભાઈ.	„
૪ રા. રા. મણીલાલ ઉત્તમરામ ફેા. સી. ના. સુ.	„
ઝોશીસ. પેટલાદ.	„
૪ રા. રા. બાપુરાવ આનાજી કારકુન.	ભાદરણ.
૫ રા. રા. બીખાભાઈ ભલાભાઈ.	„
૫ રા. રા. પુરૂષોત્તમ જોઠાભાઈ લાલાજી.	„
૫ રા. રા. છોટાભાઈ ખુસાવભાઈ.	„
૧ રા. રા. ગોવીંદરાવ ચીંતામણ અવલ કા.	„
૧ રા. રા. એકનાથ ભગવંત બડવે.	„
૧ રા. રા. હાથીભાઈ જીવાભાઈ.	„
૧ રા. રા. છોટાલાલ વાઘજીભાઈ.	„
૧ રા. રા. ગોવરધનભાઈ વાઘજીભાઈ.	„
૧ ત્રવાડી-અંબા લાલજીભાઈ.	„
૧ રા. રા. વલવભાઈ.	વાલવોડ.
૧ રા. રા. હરીભાઈ ઝવેરભાઈ.	ભાદરણ.
૧ રા. રા. મણીશંકર છગનભાઈ.	ભાદરણ.
૧ રા. રા. કારકુન. માણેકલાલ લક્ષ્મીરામ	ભાદરણ.

